

16 ΧΡΟΝΙΑ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ
VILLA AMALIAS

πρόγραμμα εκδηλώσεων

πέμπτη 9/3

θεατρική παράσταση:

"Ένα ακόμα και φύγαμε - συνέντευξη τύπου" του x. πίντερ
η ανάκριση μίας οικογένειας απο έναν αρχιμπάτσο, που γίνεται υπουργός
πολιτισμού (μα γίνονται αυτά τα πράγματα ;..)
συναυλία με τους vialka (πειραματικό post-punk) στο καφενείο της villa

παρασκευή 10/3

προβολές

"Αναρχικοί στην αντίσταση". Ντοκιμαντέρ. Ιστορική αναδρομή της αντί-
στασης των αναρχικών στην ιταλία, ενάντια στον φασισμό.

"Ισπανία '36". Ντοκιμαντέρ. Ο αγώνας των αναρχικών στην επανάσταση
για την κοινωνική απελευθέρωση και στον πόλεμο με τον φασισμό. Παράλ-
ληλα ο αντεπαναστατικός ρόλος της κυβέρνησης και των κομμουνιστών του
στάλιν.

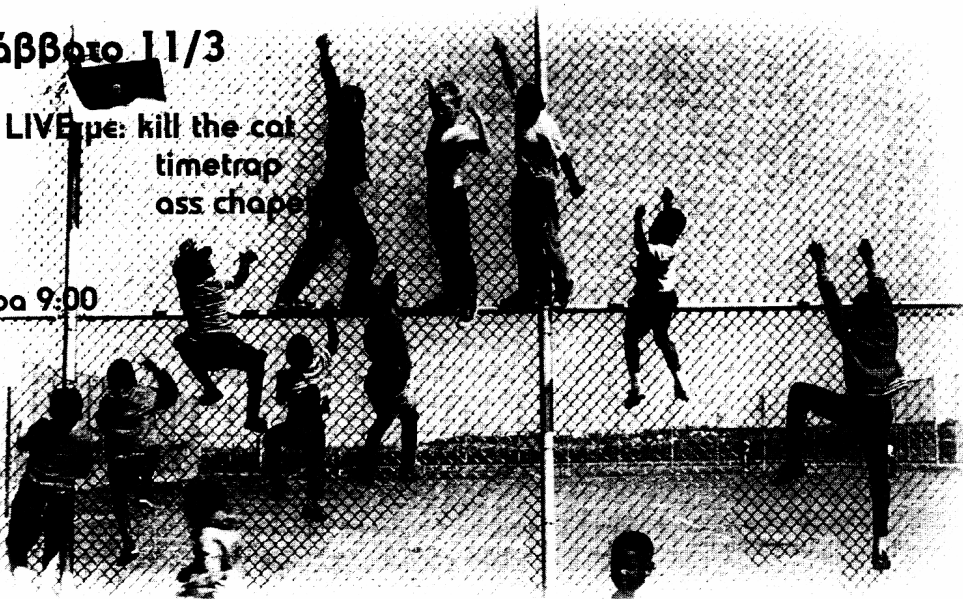
Μεταμεσονύκτια θεατρική παράσταση

("Ένα ακόμα και φύγαμε - συνέντευξη τύπου" του x. πίντερ).

σάββατο 11/3

LIVE με: kill the cat
timetraps
ass choke

ώρα 9:00

«Ένα ακόμα και φύγαμε» ή η διαχρονικά επίκαιρη ουσία της εξουσίας

Η εξουσία και η αλαζονεία είναι δίδυμες αδελφές. Η πρώτη θρέφει τη δεύτερη και η δεύτερη, για να ευδοκιμήσει, έχει ανάγκη την πρώτη. Η γενεαλογία της εξουσίας κουβαλάει τα σημάδια της άσκησης βίας ή της απειλής άσκησης της. Και η βία δεν είναι μόνο οι ξυλοδαρμοί και οι βιασμοί, τα βασανιστήρια και οι δολοφονίες. Βία είναι οι απειλές και οι ψυχολογικές πιέσεις, οι εξευτελισμοί και οι εκβιασμοί. Βία είναι ο εγκλεισμός και η απομόνωση. Το μονοπώλιο της βίας είναι το ιερό και το όσιο κάθε εξουσίας αφού χωρίς αυτό το νομιμοποιημένο προνόμιο κανένας δυνάστης δε θα μπορούσε να κρατάει στα χέρια του το άγιο δισκοπότηρο της κυριαρχίας.

Η δημοκρατική εξουσία σ' αντίθεση με τις άλλες μορφές εξουσίας (μοναρχία, ολιγαρχία, φεουδαρχία...) έχει ένα βασικό μειονέκτημα: ισχυρίζεται ότι ασκείται στ' όνομα των πολλών, στ' όνομα του λαού. Κι αυτό είναι κάτι που ο πρωταγωνιστής του Πίντερ, ο οποίος μετατρέπεται από αρχηγός της μυστικής αστυνομίας σε υπουργό πολιτισμού (να μια στιγμή που η ωμή πραγματικότητα αντιγράφει τη θεατρική φαντασία...), δε μπορεί να το χωνέψει. Γιατί άλλωστε για κάθε άνθρωπο της εξουσίας, που σέβεται την θρασυδειλία του, η κριτική -αυτό το αιώνιο ανθρώπινο «ελάττωμα»- είναι μίσμα (κάτι σαν κάτουρο) και πρέπει να μένει φυλαγμένη στο σπίτι, κάτω από το κρεβάτι. Κι εκεί που δεν πίπτει ο λόγος, πίπτει ο βούρδουλας και το υπηρεσιακό περίστροφο, το γκλομπ και το πέος του μπάτσου...

Το «Ένα ακόμα και φύγαμε» δεν αφήνει να εννοηθεί τον τόπο και τον χρόνο όπου διαδραματίζεται γιατί θα μπορούσε να έχει διαδραματιστεί στον οποιοδήποτε χωροχρόνο όπου βασιλεύει ο πολιτισμός της δημόσιας τάξης και ασφάλειας: στο Λονδίνο ή στη Νέα Υόρκη, στο Παρίσι ή στη Μαδρίτη, στο Μπέλφαστ ή στο Μπιλμπάο, στο Μπουένος Άιρες ή στη Τζακάρτα, στο Γκρόζνυ ή στο Νταγιαρμπακίρ, στη Βαγδάτη ή στην Καμπούλ, στα Τίρανα ή στο Βελιγράδι, στην Λισσαβόνα ή στην Αθήνα....

Η διαχρονικότητα του μαρτυράει όλη την απάνθρωπη ουσία της εξουσίας, την ουσία που στεγάζεται πάντοτε στους ίδιους χώρους: στις κλούβες και στα περιπολικά, στα ανακριτικά γραφεία, στις αίθουσες των δικαστηρίων, στα σωφρονιστήρια, στις ταράτσες και τα υπόγεια των βασανιστηρίων, στις λιμουζίνες των αξιωματούχων και τα οχήματα των σωματοφυλάκων τους, στις αίθουσες των συνεντεύξεων τύπου και στα δημοσιογραφικά πάνελ, στους εκκλησιαστικούς άμβωνες και στα βουλευτικά έδρανα, στα (πρωθ)υπουργικά γραφεία και στα προεδρικά μέγαρα.

Όμως, τα σημεία των καιρών μας (οι μυστικές φυλακές και οι απαγωγές «υπόπτων», οι γενικευμένες παρακολουθήσεις και υποκλοπές, οι «φιλικές» ανακρίσεις και οι μαζικές προσαγωγές...) μοιραία καθιστούν ετούτη τη θεατρική δημιουργία όχι μόνο διαχρονική αλλά και επίκαιρη.

Αλλωστε υπήρξε ποτέ κάτι πιο διαχρονικά επίκαιρο από την αθλιότητα της εξουσίας; Υπήρξε ποτέ κάτι το πιο ζωτικό, κάτι το πιο ανθρώπινο από την επιθυμία για το οριστικό και αμετάκλητο τέλος αυτής της ισορροπημένης «φυσικότητας» του τρόμου;

τον δρομο τον ανοιγεις προχωρωντας...

καιταβητοψη Αχαρνων 80 και Χειμδεν